

TRACY
ANDREEN

Láska je...

COO
BOO

Láska je...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tracy Andreen

Láska je... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRACY
ANDREEN

Láska je ...

COO
BOO

Přeložila Andrea Krajčovičová

Copyright © 2022 by Tracy Andreen

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking Children's Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Andrea Krajčovičová, 2023

Illustrations © Barbora Žižková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-875-6

ISBN e-knihy 978-80-7661-924-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-925-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-922-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Walkerovi

I. kapitola

LONI NA HALLOWEEN

Svého rozhodnutí jsem okamžitě zalitovala. Stála jsem v otevřených vchodových dveřích dvoupatrové vilky, kterou si přes Airbnb pronajala moje spolužačka Bronwyn, prohlížela jsem si kostýmy svých nových spolužáků, s nimiž by si neutrhli ostudu ani na hollywoodském maškarním plese, a strachem se mi svíralo srdce.

Byly fakt nápadité.

A dechberoucí.

Zatímco ten můj... nebyl ani jedno.

Já jsem přišla převlečená za zloděje. Můj outfit kreativitou zrovna nevyňikal – stačilo si vzít černé džíny, černý rolák, černé boty, černou pletenou čepici a rukavice a plstěnou škrabošku za pět dolarů, co jsem si objednala z Amazonu, abych si kostým na tuhle akci pořídila za co nejmíň peněz.

Což se mi podařilo.

Dokonce jsem si ani nevzala povlak na polštář plný falešných bankovek, protože jsem měla jenom dvě sady povlečení, navíc s květinovým vzorem – což by mi můj zlodějský výzor trošku kazilo, a nechtěla jsem, aby se s ním něco stalo, protože ho už v Targetu neprodávali.

Ne že by mi bylo jedno, že mě Bronwyn Campbellová na jednu ze svých slavných party konečně pozvala, naopak, záleželo mi na tom.

Fakt hodně.

Ale nechtěla jsem, aby bylo *poznat*, že mi na tom záleží. Co kdybych tam nakráčela v nějakém šíleně propracovaném převleku, já nevím, třeba za trůn ze *Hry o trůny*, a tohle moje *faux pas* by se setkalo s vlnou povýšeneckých úšklebků ze strany spolužáků v normálním oblečení, posmívajících se mi, že halloweenské kostýmy jsou pro děti, a my už přece chodíme do posledních ročníků na prestižní Barrington Academy. Takže už děti *nejme*. Ačkoli do mých šestnáctin tehdy ještě pár týdnů zbývalo.

Takže jsem se spolehla na časem prověřenou taktiku „hlavně nevypadej, že se moc snažíš“, která se mi v minulosti vždycky vyplatila.

Ne tak dneska večer.

Protože lidi se sem vymódili, jako kdyby snad šli na *Met Gala*, nebo co.

Zatímco já jsem – až na jednu obyčejnou škrabošku – na sobě měla něco, co často nosím i normálně.

To jsem se teda dost přepočítala.

Ne že by si toho někdo všiml.

Všichni mě maximálně letmo přelétli pohledem a pak se zase začali věnovat tomu, co dělali – nebo nedělali – předtím.

Bylo to dobře? To se ještě uvidí.

Žaludek si mi trošku zvedl a připomněl mi moje druhé nešťastné rozhodnutí toho večera – z minilednice ve skříni svojí spolubydlicí They, v níž si schovávala podivuhodně velkou sbírku minilahví s vínem, jsem ukradla jedno malé pinot grigio.

Během prvního týdne školy mi řekla, že když budu chtít, můžu si jednu lahvičku vzít, takže technicky vzato to krádež nebyla. V následujících týdnech jsme se k tomu už nikdy nevrátily a naše komunikace se postupně omezila na sporadické zdvořilé pozdravy, když jsme na sebe náhodou narazily, takže jsem si tím nemohla být

stoprocentně jistá. Ale fakt jsem se před tou party potřebovala něčeho napít, abych si dodala odvahy.

Takže jsem si prostě jedno minivíno vzala.

Na tuhle soukromou střední v Connecticutu jsem přestoupila teprve v červnu, od té chvíle jsem se plně soustředila jenom na to, abych v létě nebo teď na podzim z ničeho nepropadla, a svůj společenský život jsem odsunula na vedlejší kolej.

Takže ani po pěti měsících jsem vlastně žádné kamarády neměla, a upřímně řečeno jsem si připadala dost osaměle. Dneska večer jsem se chtěla pokusit to změnit. Přece jenom mi od Bronwyn maillem přišla pozvánka, což se ještě nikdy nestalo.

A Bronwyn nikdo neodporoval.

Aspoň jsem to tady teda nikdy nezažila.

Její táta byl bohatý realitní magnát a ona se považovala za začínající beauty influencerku, měla více než dvanáct tisíc sledujících, jak všem ráda připomínala: „A další pořád přibývají!“

Oproti tomu já jsem na Instagram něco přidala naposledy před dvěma měsíci. Fotku svojí snídane. Lajkli mi to čtyři lidi, mezi nimi i moje máma.

Cítila jsem, jak mi krůpěje potu orosily hrudník a srdce se mi úzkostlivě rozbušilo.

Pohledem jsem těkala po obrovském obýváku překypujícím aktivitou a přemýšlela, na co z toho se zaměřit jako první. Ohlušující hudba burácela. Do vzduchu stoupal kouř z různých cigaret, z nichž legální byly jenom některé.

A všechny ty kostýmy. *Wow.*

Všimla jsem si Josie Suttonové v lesklých zlatých šatech z dvacátých let pokrytých mořem třásní, s členkou a dlouhou cigaretovou špičkou, jak si přiopile povídá s mojí věčně nezvěstnou spolubydlící Theou a jejím klukem Beauxem, převlečenými za Claire a Jamieho ze seriálu *Cizinka*. Astronautský oblek, který na sobě měl Gaines Alder, mohl klidně být pravý, a... panebože. Myslím, že Landon Sinclair sem *vážně* přišel jako trůn ze *Hry o trůny*.

Co mě to napadlo? Připadala jsem si jako dítě, co si chce od dětského stolu přesednout k dospělákům.

Kdybych se rovnou otočila na podpatku a odešla, nikdo by nezjistil, že jsem se tu vůbec ukázala. Mohla bych zkusit být společenštější jindy, při nějaké uvolněnější příležitosti.

Třeba na závěrečné oslavě, až dostudujeme.

„Ahoj, Finley.“

Za hlasem člověka, který mě právě oslovil, jsem se otočila a ocitla jsem se tváří v tvář...

Zamžourala jsem.

„Arthure?“

Teda aspoň jsem si *myslela*, že je to Arthur Chakrabarti Watercress. Na rozdíl od mnoha našich spolužáků na sobě Arthur neměl nijak šílený kostým – oblékl si dobře padnoucí smoking, který musel stát majlant, a tmavé vlasy si gelem ulízl dozadu, že se skoro blýskaly, takže působil úplně jinak, než když jsem na něj narazila v areálu školy nebo ho viděla ve třídě na jednom ze dvou předmětů, co jsme měli společné.

„Bond,“ odpověděl s naprosto kamenným výrazem ve tváři. Mezi našpulenými rty držel nezapálenou cigaretu a linul se z něj mírný závan vína, což mě překvapilo. Nikdy jsem ho za pařmena nepovažovala. Spíš za šprta, v tom jsme si byli podobní. Ale na druhou stranu na tenhle večírek jsme přišli oba a mně už taky začalo minivíno stoupat do hlavy, takže jsem *opravdu* neměla co říkat.

„Cože?“ snažila jsem se zmateně překřičet dunící hudbu.

Ukázal na sebe a zopakoval: „James Bond. Když ho hrál Sean Connery. Konkrétně ve filmu *Dr. No*. Všechny ostatní verze jsou pouhé napodobeniny.“

Málem jsem protočila oči. Fakt trapák.

I když na druhý pohled vlastně nevypadal vůbec...

„Arthure! *Tady* jsi!“

Otočila jsem se ve stejnou chvíli jako Arthur a rázem jsem měla žaludek až v krku, protože se k nám jako pterosaurus snášela sama

královna Bronwyn v dokonalém kostýmu *Popelky* v podání Lily James, na sobě měla modré šaty od kouzelné víly kmotřičky, a nádherné kaštanové vlasy si dokonce schovala pod blondatou paruku.

Ty vole. Děsně jí to slušelo.

A na mě se prakticky ani nepodívala, zaměřila se čistě na Arthura.

Podala mu vychlazenou sklenici na martini s průzračnou tekutinou, na jejímž dně ležel zkroucený proužek limetkové kůry.

„Protřepané, nemíchané,“ řekla se širokým úsměvem. „Jak sis vyžádal.“

Povytáhla jsem obočí. *To je ale servis*. Což bylo s podivem, protože Arthur nebyl zrovna lev salonů. Aspoň mi to teda nikdy nepřišlo. I když každý jeho krok jsem nesledovala, to fakt ne.

Ale teď jsem si říkala, jestli spolu náhodou něco nemají.

Co jsem věděla, tak Bronwyn chodí s nějakým Prescottem, který studuje na Mayo Prep někde ve státě New York, a s tímhle detailem o jejím osobním životě jsem byla obeznámena jenom proto, že ho zvládla zmínit v každé třetí konverzaci, kterou jsem kdy nechtěně zaslechla. („Prescott říkal, že do Lancasteru už na lyže jezdit nebude, protože se to s lyžařskými středisky v *New Yorku* nedá srovnávat.“ „Prescott mi tyhle pralinky poslal z *Belgie*. To je, co?“ „Prescott potkal *Drakea*! Na jeho koncertě! Poslal mi *selfíčko*!“)

„Děkuji pěkně,“ odpověděl Arthur a sklenici si od ní převzal. „Na zdraví.“ Ustrkl z ní. Přikývl. „Je opravdu vynikající.“ Díky jeho břitkému britskému přízvuku působil bondovský kostým o něco věrohodněji.

Usmívající se Bronwyn se zatvářila koketně. „Prescott říká, že moje martini s vodkou je *nejlepší*.“

Tak. Už ho tu máme. Starého známého Prescottta.

Arthur se otočil na mě a pozvedl sklenici. „Nechceš ochutnat?“ zeptal se, a kdyby se mi nedíval přímo do očí, myslela bych si, že mluví na někoho jiného. V předešlých měsících jsme si Arthurem moc slov nevyměnili. Maximálně se na mě mračil, protože jsem mu první týden školy zabrala oblíbenou lavici.

Zdvořile jsem se usmála. „Ne, děkuju.“ Když nepočítám to pinot grigio, piju málokdy, a rozhodně jsem neměla v plánu to dneska večer drasticky měnit vodkou.

Pokrčil rameny a znova trochu upil.

Bronwyniny modré oči se jako lasery zaměřily na mě. „Finley?“ Přikývla jsem. „Nemohla jsem tě poznat.“

Pohltila mě úzkost a v hlavě jsem měla jako vymeteno, ale věděla jsem, že jí musím něco odpovědět, a tak jsem si ukázala na hlavu. „Mám zakryté vlasy.“ Nebyla to úplně světoborná odpověď, ale aspoň byla fakticky správná. Dlouhé blond vlasy, podle nichž jsem byla nejsnadněji rozpoznatelná, jsem si skutečně zastrkala pod pletenou čepici. Navíc jsem na obličejí měla tu levnou škrabošku, která mě najednou začala svědit.

„Vidím.“ Pak svou pozornost zaměřila zase zpátky na Arthura a usmála se. „Vypadáš *skvěle*.“

Krátce přikývl a zopakoval: „Děkuji pěkně.“

Zrovna se nadechovala, aby něco dodala, když se k ní přitočila Josie v trásnících a popadla ji za ruku nad loktem. Bronwyniny otrávené reakce si nevšimla, na to už byla moc opilá.

„Pojď na panáky!“ zakřičela na svou nejlepší kámošku.

Chvilku se zdálo, že ji Bronwyn setřese, ale pak se tam objevili i astronaut Gaines a kluk v kostýmu Kloboučníka, který se, aspoň myslím, jmenuje Hawley Chen, a odtáhli ji někam do útrob vily. „Pa-ná-ky, pa-ná-ky!“ skandovali u toho.

Jakmile nám zmizela z dohledu, konečně jsem se zase volně nadechla.

Otočila jsem se na Arthura, který mě nejistě pozoroval. „Co jsi, mim?“ zeptal se.

Zamračila jsem se. „Co? Ne. Mimové mají obličej namalovaný nabílo.“

„Všichni ne.“

„Jsem si tím celkem jistá.“

„Nemyslím si, že je to podmínka, kterou musí nutně splňovat.“

„Ty jsi na mimy odborník?“

„To existuje?“

„Jasně, existují odborníci na všechno, na co si jenom vzpomeneš. A já mám navíc na obličejí škrabošku. Mimové škrabošky nenosí.“

„Hmmm,“ odpověděl vyhýbavě a pak na mě kývl. „Jistě. Tak jsi Westley z *Princezny nevěsty*!“

„Westley je mužská postava.“

„Toho jsem si samozřejmě vědom. Ale zdá se, že se mi nedaří identifikovat, koho má tvůj převlek představovat.“ Mávnutím ruky obsáhl moje oblečení.

„Šla jsem za zloděje, Arthure.“

„Aha,“ zakabonil se. „Neměla bys tedy mít nějaký látkový pytel? Ideálně plný nakradených věcí?“

„Neměla, pokud jsem ještě nevylopila.“

„Myslím si, že sloveso ‚vylopit‘ se takhle použít nedá.“

„Ale dá, schválně si to najdi.“

Zvedl jedno obočí. „Hned se do toho dám.“

Teď už jsem oči protočila. Přemýšlela jsem, jestli se od něj nemám vzdálit, ale neudělala jsem to. Koneckonců nikdo jiný se rozmluvy se mnou nedožadoval a Arthur nevypadal, že hoří touhou někam zmizet. Ale znuděně působil.

Možná tak ovšem vypadá vždycky.

„Co myslíš, proč jsme tady?“ chtěl zničehonic vědět.

Chvilku jsem mlčela a čekala jsem, až k té otázce dodá nějaký kontext, ale pak mi došlo, že se ničeho nedočkám.

„Na téhle party? Nebo myslíš obecně na světě?“

„To je jedno. Obojí. I když by se dalo říct, že nejsme.“

„Cože?“

„Tady.“ Rozmáchle mávl rukou. „Že jsme jenom pouhé simulace, jak si nás představují naši vzdálení a velmi vyvinutí potomci přemítající o tom, jak za našich časů vypadal život.“

„To mluvíš o článku Nicka Bostroma?“ zeptala jsem se, pohledem jsem přelétla místnost a pak jsem ho obrátila na Arthura,

který na mě upíral tmavě hnědé oči a tvářil se, troufám si říct, poněkud nevěřičně.

„Ty ten článek znáš?“

Pokrčila jsem rameny. „Četla jsem o něm v časopise *Scientific American*.“

Jo, bylo mi jasné, že teď zním jako totální nerd, ale mluvila jsem s Arthurem, takže mi to bylo celkem jedno. Navíc bylo fajn, že jsem pro jednu mohla tenhle článek zmínit a nesetkat se s nechápavým pohledem člověka tvářícího se, jako kdybych na něj zrovna promluvila latinsky. Tak nějak se vlastně odvíjely skoro všechny naše rozhovory s mým bývalým klukem Brodym Tuckem, pokud jsme se teda nebavili o jeho vlasech, mých vlasech, americkém fotbale nebo jídle.

Arthur na mně dál visel pohledem. „Fascinující,“ zamumlal si pro sebe. Potom skleničku s martini odložil na komodu, z kapsy vytáhl stříbrnou placatku a trochu z ní odlil do sklenice na panáky.

„Myslela jsem, že jsi chtěl to martini,“ poznamenala jsem.

„Jenom naoko. Ale už jsem si dal chianti, a to by se s martini míchat vážně nemělo. Věř mi.“

No, tak tím se aspoň vysvětlilo, proč z něj táhne víno.

K mému překvapení mi ale skleničku chianti nabídl a já jsem si ji automaticky vzala. Možná už měl trošku upito, takže se díky tomu choval poměrně normálně.

„Sklenice je čistá,“ ujistil mě. „Přinesl jsem si ji s sebou. Nevěřím, že si nemovitosti k pronájmu dávají záležet na pořádné hygieně, a už vůbec ne ty, které si mohou pronajmout i teenageři.“

Řekl to, jako kdyby sám už byl dávno dospělý. Ale je fakt, že jako teenager působil málokdy. I když já jsem vždycky všude nejmladší, protože jsem ve škole přeskočila jeden ročník, takže starší mi připadali všichni.

Arthur to ovšem posunul o úroveň výš a tenhle dojem neumocňovalo jenom to, že je Angličan. Navíc Angličan z bohaté rodiny.

Zaváhala jsem. Měla jsem pocit, že víno, co jsem vypila předtím, už mi koluje v žilách, a nebyla jsem si jistá, jestli je dobrý nápad

k tomu přidávat ještě i chianti. Ale taky jsem nechtěla vypadat, že se neumím bavit, tak jsem si ke sklenici přičichla a překvapeně se zarazila. Nikdy předtím jsem chianti nepila. Myslím, že babička ve svém penzionu měla lahev nebo dvě pro hosty, ale všechn alkohol skladovala v zamčené skřínce.

Opatrně jsem se napila – a víte co? Nebylo to hrozný. Možná o něco sladší než víno, které jsem si dala před party, a cítila jsem, že je docela silné, ale celkem mi chutnalo.

„Tignanello,“ pokývl Arthur na víno. „Můj otec ho má velmi rád.“

„Ty piješ se svým otcem?“ Nic takového jsem si nedokázala ani představit. Kdyby se můj táta dozvěděl, že vůbec v ruce držím skleničku s alkoholem, přetrl by mě. Nebo by na mě aspoň vrhl pohled říkající „*Tak to jsi mě dost zklamala, Finley*“. *Máma* by mě přetrla. Pokud by to už předtím nestihla udělat babička.

Arthur zaváhal. Jenom na zlomek vteřiny, ale zarazil se a celý ztuhl. „Chutná ti?“ zeptal se a moji otázku přešel.

Rozhodla jsem se, že nebudu vyzvídat.

„Hm, jó.“ Abych mu to dokázala, usrkla jsem si znova. Musela jsem se hodně přemáhat, abych šimrání v krku ustála a nerozkašlala se.

Zdalo se, že ho to docela potěšilo. Sám se trochu napil. „Možná tě tak naprogramovali – aby ti chutnalo,“ řekl a já jsem pochopila, na co naráží.

Pokrčila jsem rameny. „Možná. I když doufám, že kdyby si moji budoucí vzdálení potomci chtěli zahrát na bohy a naprogramovali by mě, vymysleli by mi zajímavější život.“

„Nepocházíš náhodou z nějakého kouzelného vánočního městečka?“ namítl.

Když jsem tuhle ledabylou zmínku o svém rodném městě Christmas v Oklahomě zaslechla, sklenici jsem v ruce sevřela pevněji, protože na Christmas nebylo kouzelného vůbec nic.

Ne že bych to Arthurovi musela říkat. Vlastně jsem to nehodlala říct nikomu.

Nikdy.

„Mmmmm,“ odpověděla jsem. Ne zrovna výřečně. Zakryla jsem to tím, že jsem se znova napila vína, a v duchu jsem se napomenula, že s tím nejspíš budu muset brzy přestat. Nikdo nechce být ten opilý nováček, co na party, na kterou ho málem ani nikdo nepozval, zvrací do keříků.

„Z Christmas,“ řekla Bronwyn, která se vedle nás zase zjevila a zapojila se do naší konverzace, akorát se při tom tentokrát dívala na mě.

Sevřel se mi žaludek i srdce.

„Odtamtud jsi, že jo?“ ujišťovala se. „Z Kansasu.“

Nemohla jsem uvěřit tomu, že si to pamatuje, věděla jsem, že jsem to před ní zmínila jenom jednou, na začátku školního roku, když si se mnou poprvé a naposledy přišla promluvit – zpětně mi bylo jasné, že náš rozhovor byl spíš pohovor, aby se mnou zbytečně neztrácela čas.

A evidentně jsem jí neprošla.

„Z Oklahomy,“ automaticky jsem ji opravila.

Lhostejně pokrčila rameny. „To je to samý.“

To samý to opravdu nebylo, ale nechtěla jsem se s ní dál přít, takže jsem rameny pokrčila i já. Po přestupu na Barrington jsem si dost rychle uvědomila, že lidé z východního pobřeží státy amerického Středozápadu buď přezíravě ignorují, nebo je považují za kýčovitě bizarní. Člověk nemusel být génius, aby pochopil, jaký přístup je Bronwyn bližší.

Takže jsem nejvíc překvapila sama sebe, když ze mě vypadlo: „Měla by ses tam někdy zajet podívat. Je to tam super.“

Zamrkala jsem.

Dvakrát.

Rychle za sebou, protože moje rodné město by se dalo popsat mnoha, *mnoha* způsoby. Slovo *super* však do toho výčtu nepatřilo.

Bronwyn se zasmála. A ne zrovna mile.

Zajímavé ale bylo, že Arthur se nesmál.

Zavadila jsem o něj pohledem, opravdu jenom letmo, a když jsem se podívala zpátky na Bronwyn, zjistila jsem, že mě zase provrtává očima. Akorát tentokrát se jí leskly, skoro jako kdyby se po mně chystala skočit. A ulovit mě. Jako kočka vzpurného cvrčka, co se omylem zatoulal do domu a stálo ho to jednu nožičku.

V naší situaci jsem cvrčkovu úlohu rozhodně hrála já.

A to vůbec nedávalo smysl. Skoro jsme se neznaly. A přesto jsem teď ze všeho nejvíc toužila udělat čelem vzad a vypadnout odsud. Co nejrychleji. Než přijdu o končetinu.

„Dá se v tom vašem městečku ubytovat v nějakém slušném podniku?“ zeptal se Arthur a upíjel chianti.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem radostně, že se můžu od Bronwyn odvrátit. „Moje babička Jo tam vlastní penzion. Jmenuje se Hoyden. Je přímo v centru města.“

Bronwyn se pohrdavě zasmála. „Babička Jo. Roztomilé.“ Její tón však říkal pravý opak.

Krev ve mně začala vřít. Teď se pohybovala na tenkém ledě. Moje rodina je pro mě ta nejdůležitější věc na světě. Nehodlala jsem nikomu dovolit, aby si z nich utahoval, dokonce ani Bronwyn Campbellové.

Takže jsem tak trochu vybuchla.

„Vážně je to tam *super, super* je i babiččin penzion – a myslí si to všichni, kdo se tam ubytovali. Vyhrála i nějaké ceny. A do Christmas jezdí lidi z celého světa, aby tam zažili Vánoce. Odvážejí si zážitky na celý život!“

Na Bronwyn to dojem neudělalo. Ruce v rukavičkách natáhla mým směrem a ironicky mi zatleskala. „Jupí, ty se ale *máš*.“

Možná bych jí v tu chvíli něco řekla nebo bych udělala něco, čeho bych později litovala. Ale než jsem stihla zareagovat, Bronwyninu pozornost upoutal Gaines Alder, který se k ní přitočil.

„Bron-Bron, čistě pro zajímavost, *jak moc* ti záleží na tom, aby ti zálohu za pronájem téhle vilky vrátili?“ zeptal se a rukou naznačil,

že kdyby neměl hlavu v astronautské přilbě, zadumaně by si u toho hladil bradu.

Když Bronwynin bledý obličej podrážděně zbrunátněl, došlo mi, že jsem právě dostala příležitost uniknout, a plně jsem ji využila.

„Na,“ vrátila jsem Arthurovi skleničku chianti.

Je možné, že se mu v tmavých očích zablesklo – možná překvapením? –, ale ověřováním jsem se nezdržovala. Místo toho jsem se otočila na podpatku a ani jemu, ani Bronwyn, ani nikomu dalšímu jsem neřekla ani slovo.

A zase jsem z domu vyšla ven. Namířeno jsem měla do svého prázdného pokoje na koleji.

Ve dveřích jsem se přece jenom zastavila a letmo se ohlédla – Bronwyn řvala na Gainese, který to snášel až překvapivě klidně, jako kdyby už byl zvyklý, že se po něm vozí.

A Arthur se díval na mě, ve tváři neproniknutelný výraz.

No a co.

Na ničem z toho nezáleželo.

Takže jsem odešla po necelých třiceti minutách od chvíle, kdy jsem se tam objevila, a byla jsem přesvědčená, že to celé byla jenom ohromná ztráta času. *Co by z toho asi tak mohlo vzejít?*

II. kapitola

12. LEDNA

Vánoční prázdniny byly za námi a Barrington vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatovala – rozlehlý areál s novogotickými kamennými budovami z počátku dvacátého století, mezi kterými nechyběla kaple s vysoko se tyčící věžičkou a nedávno zrekonstruované planetárium postavené v padesátých letech. Koleje byly oddělené podle genderu a připomínaly fakt, že v půlce osmdesátých let byla původně výhradně chlapecká škola donucena začít přijímat i dívky.

A samozřejmě nádvoří s borovicemi mezi budovami, kde byly rozesety různé stolečky a židle, kolem nichž se mezi hodinami sdružovali studenti. Pokud to počasí umožňovalo.

Právě tam jsem se o obědové pauze druhé pondělí po svém návratu z Christmas nacházela i já.

Od té doby, co jsem odsud před Vánoci odjela, došlo k několika změnám.

Tři z nich byly dost podstatné.

Tak zaprvé jsem teď chodila s Arthurem Chakrabartim Watercressem. Nebo aspoň jsem si to myslela. Ve skutečnosti jsme povahu našeho vztahu od chvíle, co jsme si na Štědrý den dali pusu, nebo při těch mnoha dalších opakováních nijak neprobrali, ale přišlo mi to jako docela rozumný závěr.

Zadruhé se z Ayishi Lewisové před devíti dny stala plnohodnotná Barringtoniánka (na mě se neďtevejte, já si to jméno nevy-myslela) a její popularita přestupem na novou školu vůbec nijak neutrpěla. Soudě podle toho, jak se na ni většina kluků dívala, jí v tom určitě pomohlo, že je neférově krásná, má dokonalou tma-vou pleť, černé vlasy nosí zapletené do dlouhých copů a se svými rysy v obličejí by se hned mohla věnovat modelingu. Ale Ay není jenom hezká tvářička. Je chytrější než všichni okolo. Mě nevyjíma-je. A s lidmi vychází daleko líp než já. Ulevilo se mi, že tady bude se mnou, zvlášť když si vzpomenu, jak na Barringtonu probíhal můj první semestr.

A zatřetí jsem měla novou spolubydlící, která shodou okolnos-tí: „Nevychází z pokoje. Nikdy.“

Úplně jsem ji v duchu viděla. Záda rovná jako pravítko, a to i když sedí na posteli a čte si. Četla si pořád. Zrzavé vlasy nosila stažené do pečlivě upraveného culíku a po nose jí klouzaly masiv-ní obroučky brýlí.

Jenom jsem si na ni vzpomněla a hned mě to úplně nesmyslně otrávil.

Ayisha mě provrtala pohledem. „Jak to myslíš?“ zeptala se a od-hrnula si dlouhé tmavé copánky z ramen.

Nebe bylo popelavě modré, vítr nefoukal. Díky lednovému sl-u-níčku bylo o něco tepleji.

Obě jsme na sobě měly školní uniformu – modro-černo-žluto-tmavozelenou károvanou sukni, balerínky, námořnicky modrý sve-tr s barringtonským znakem vyšitým na levé straně hrudníku a tma-vě modré sako –, ačkoli Ayisha v ní nějakým záhadným způsobem dokázala vypadat nedbale elegantně, dokonce i s tou kravatou, za-tímco mě vlna svědila, takže jsem se ze všech sil snažila se nedrbat.

„Přesně tak, jak jsem to řekla,“ povzdechla jsem si.

„Vždyť musí chodit na hodiny,“ namítla Ayisha logicky a pře-rovnávala si u toho knížky v batohu.

„Že jo? To jsem si říkala taky. Ale nechodí.“

Skepticky se zamračila. „Chceš mi říct, že tvoje nová spolubyd-
lící z vašeho pokoje za posledních devět dní nevyšla ani jednou?“

„Nikdy jsem to neviděla.“ Rozhodila jsem rukama a pár prvá-
ků sedících na lavičce poblíž se na mě přes nádvoří ohlédlo. Ztišila
jsem hlas. „Ráno vstanu a ona sedí na posteli. Přijdu z hodiny do
pokoje a ona sedí na posteli. Jdu se učit do knihovny, jdu si vyprat
do prádelny, jdu si zaběhat, ať už odcházím a přicházím kdykoli,
ona ve dne v noci sedí na posteli. Na tom samém místě na posteli!
Vím, že se jmenuje Petra, ale nedošlo mi, že je to proto, že ji vyte-
sali do skály.“

„Víš, že Petra je město...“

„Jo. Vím. Ale *viš* přece, jak to myslím.“ Povzdechla jsem si, opře-
la jsem se o betonovou zeď za sebou a založila jsem si ruce na hrud-
níku. „A navíc prakticky nemluví. Jenom sedí. A čte si. Papírový
knihy, ne na čtečce nebo na notebooku.“

„To nezní špatně,“ odvětila, „že je potichu.“

Je možné, že mě znova provrtala pohledem. Ale nevšímala jsem
si toho.

„Možná. Jenže taky mě to docela znervózňuje. Když jsem byd-
lela s Theou, aspoň mi přišlo, že je normální člověk, a navíc tam
nikdy nebyvala. To mi dost vyhovovalo. Nikdy bych neřekla, že se
mi po ní jednou bude stýskat.“ Znova jsem si vzdychla a upřeně
jsem se na Ayishu zadívala. „Nejradši bych se o pokoj na koleji dě-
lila s tebou.“

Odpovědí mi bylo podezřelé ticho.

Ayisha se tenhle semestr na Barrington dostala jen taktak. Ne
že by na to snad neměla známky a další akademické úspěchy – měla,
dokonce víc než já –, ale snaha, aby ji (znova) oficiálně přijali,
a mohla sem tak přestoupit, se rozběhla na poslední chvíli, kdy už
do začátku semestru zbývaly jenom necelé dva týdny a skoro všich-
ni z vedení školy byli na dovolené.

Byl to vlastně zázrak sám o sobě, že ji sem vůbec vzali, nemluvě
o všech těch věcech, co bylo potřeba zařídit, aby se z Christmas

v Oklahomě přestěhovala přes půl země do internátní školy v Connecticutu.

Chtít po ní, abychom se ještě k tomu všemu i dělily o pokoj, by už asi bylo moc, ale naděje umírá poslední.

Místo ní jsem dostala Petru Bergeracovou. Stejně jako já byla ve třetáku, ale bylo jí sedmnáct a na Barringtonu studovala už od prváku. Ale dvoulůžkový pokoj měla jenom pro sebe a správci kolejí nejspíš usoudili, že bude jednodušší, když se přestěhuju já k ní, než aby se ona stěhovala do mého původního pokoje. Říkala jsem si, že za tím stojí fakt, že na kolejích už bydlí delší dobu než já, takže tam už je usazená.

Teď si ale spíš myslím, že věděli, že je prakticky nehybná.

Ayisha se na mě vědoucně zakřenila. „Myslím, že jsem přišla na to, proč jsi z ní ve skutečnosti tak otrávená.“

„Proč?“

„Protože dneska přijede tvůj kluk a chceš s ním být o samotě.“

Zastyděla jsem se a celá jsem zčervenala. „To není pravda!“

Ale obě jsme věděly, že to pravda aspoň částečně je.

Arthur první týden školy po vánočních prázdninách zameškal, což jsme nečekali. Ani já, ani on.

Bylo dvanáctého ledna a já jsem ho naposledy osobně viděla osmadvacátého prosince, když se svou tetou odjížděl z prodloužené dovolené v babiččině penzionu. Arthur se i s Eshou Chakrabartiovou, svou tetou z máminy strany, na zbytek prázdnin vrátil domů do Londýna.

Tajně jsem doufala, že jeho teta změní plány a v Christmas zůstane aspoň přes Silvestra, když teď už všichni vědí, že chodí s mojí babičkou.

Ale tohle přání se mi nesplnilo.

Moje babička místo toho spontánně nasedla do letadla a odletěla do Anglie – penzion svěřila mým rodičům – a mně nezbylo než si s Arthurem dvakrát volat přes FaceTime, abychom spolu příchod nového roku v obou časových pásmech oslavili. Druhý hovor – ten

můj – trval jenom chvíličku, protože Arthur měl naprosto rozhozené biologické hodiny a tmavě hnědé oči se mu celou dobu zavíraly. Ale důležité bylo, že si vzpomněl, a ukazovalo se, že je v tomhle ohledu velmi pozorný.

Nebo aspoň tehdy *byl*.

Ale minulý týden se... něco změnilo. Na začátku skoro nepostřehnutelně, jenom během našich hovorů působil roztěkaně. Takže jsme si volali kratší dobu. A poslední tři dny jsme si už jenom psali.

Kdybych tohle zmínila před Ayishou, logicky by mi připomněla, že jsem byla ve škole a on se v Londýně balil na cestu zpátky, takže jsme na sebe měli míň času, a chlácholila by mě, ať se tím netrápím.

Ale mě to trochu trápilo.

Ne tak moc, abych mu svoje pocity a obavy vyklopila v záplavě zpráv, ale k tomuhle zlomovému bodu jsem se už blížila. Nicméně mě to trápilo natolik, abych se v myšlenkách neustále vracela k drobnostem – jak dlouho jsme si spolu volali, jakým tónem se mnou mluvil – a snažila se v nich rozklíčovat něco, co možná existuje jenom v mojí hlavě. Dost mě to vyčerpávalo.

„Kdy má přijet?“ zeptala se.

„Dneska.“

„To vím. To jsi mi řekla už asi stokrát.“

„Stokrát ne.“

„No skoro. Ale v kolik?“

„Už by tady měl být.“

Byla skoro jedna. Arthur přiletěl na JFK dnes brzo ráno, z New Yorku ho do Barringtonu vezlo auto s řidičem.

Další připomínka toho, že Arthurova rodina obývá stratosféricky jiné daňové pásmo než ta moje.

Zmínil se, že má v plánu cestu autem prospat a po příjezdu zamířit přímo do pokoje na koleji, aby si tam uklidil. Myslím, že se chtěl podívat i na to, v jakém je pokoj stavu, protože poslední dny v něm bez dozoru úřadoval jeho vlastní otravný spolubydlící

Landon Sinclair, o kterém se všeobecně vědělo, že je prase. Očividně se to projevovalo i na bezútešném stavu jejich sdíleného pokoje.

„Napiše ti, až se zabydlí. Jet lag je fakt děs. Věř mi.“

„Tys někdy byla v zahraničí?“

„Jednou. Ve druháku jsme s paní učitelkou Sanzovou letěli do Španělska. Když jsem se vrátila, byla jsem tak unavená, že jsem z toho málem měla halucinace.“

„No jo, vlastně, na ten výlet si vzpomínám. Chtěla jsem jet taky.“

„A proč jsi nejela?“

Neurčitě jsem pokrčila rameny. Popravdě řečeno jsem se cestovat do zahraničí bez rodičů bála, přestože jsem o tom snila.

„Čau, Ayisho,“ zavolal někdo.

Zvedly jsme hlavu ve stejnou chvíli a všimly jsme si vysokého kluka s kudrnatými vlasy, oblečeného do chlapecké verze barringtonské školní uniformy – látkových kalhot, saka a kravaty ve stejných barvách –, který kolem nás procházel a soustředěně Ayishu pozoroval. Dokonce jí i krátce zamával.

„Čau, Caldwell,“ usmála se.

„Uvidíme se zítra na té schůzce?“

„Jasně.“

Zářivě se na něj usmála a on pokračoval v chůzi, vypadalo to, že radostí trochu zčervenal.

Jakmile byl z doslechu, zamračila jsem se na ni. „Ty ho znáš?“

Zvedly jsme se.

„Jo. Ty ne?“

Pokrčila jsem rameny. „No, jako, už jsem ho tady zahlídla, ale nikdy jsem s ním nemluvila.“ Tušila jsem, že chodí do čtvrtáku, ale o těchhle věcech jsem nikdy neměla moc dobrý přehled. O tom, kdo je v jakém ročníku, ani o tom, kdo se zrovna v daný okamžik baví s kým a jak to ovlivňuje další vztahy.

Nezajímalo mě to.

Navíc se to často měnilo, v každém ročníku nás bylo padesát, celá škola tedy čítala dvě stě studentů. K tomu člověk musel připočítat vyučující, členy vedení, poradce, důležité rodiče, správce školního areálu, řidiče... dokážete si to představit. Bylo toho vážně hodně.

„Caldwell Harrington,“ poznamenala Ayisha cestou k Tattersfield Hall. „Máme spolu ráno trigonometrii. Je fajn.“ Zamyšleně svraštila obočí. „Všimla sis, že tady všichni mají jména, která znějí jako název advokátní kanceláře?“

Jo, toho jsem si všimla i já. Ale teď mě zajímalo něco jiného.

„Ty už sis stihla najít kamarády?“ kývla jsem hlavou na Caldwellova mizející záda.

Podívala se na mě a povytáhla obočí. „Jo.“

„Vždyť jsi tady teprve týden.“

„No a? Seznámit se s lidmi není tak těžké, zvláště když jsi někde nová.“

Teď jsem se podezřele odmlčela já.

Cestou na vyučování – já jsem měla hodinu astronomie a astrofyziky s paní doktorkou Oswaldovou, ona šla na design a vizuální komunikaci – jsme minuly asi desítku dalších lidí. Zhruba polovina z nich se usmála a kývla Ayishe na pozdrav, mě ignorovali. Rozhodla jsem se, že drobnému bodnutí něčeho, co dost dobře mohla být i závist, nebudu věnovat pozornost.

Místo toho jsem si v duchu připomněla, že jsem se na Barrington vrátila dobrovolně a z vlastní vůle a že jsem si předsevzala si to tady tentokrát víc užít. Samozřejmě jsem ještě nepřemýšlela nad tím, jak toho docílím, ale byla jsem si celkem jistá, že žárlivý odpor k mé jediné kamarádce a její až nadpřirozené schopnosti mít úspěšný společenský život to neobnášelo.

„Na jaké schůzce?“ zeptala jsem se radši. „Kde se s Cadwellem...“

„S Caldwellem.“

„... uvidíte?“

„Na schůzce valentýnského plesového výboru.“

Zamrkala jsem. „Ty už... ty už jsi členkou nějakého výboru?“

„Ještě ne. První schůzka je až zítra ve čtyři.“ Sebevědomě se usmála. „*Po ní* už členkou výboru budu.“

Cítala jsem, jak mě zaplavuje známý pocit selhání. Od chvíle, kdy jsem tady začala studovat, jsem se stala členkou přesně nula výborů nebo klubů.

Doma v Christmas jsem byla královnou mimoškolních aktivit. Byla to jedna z věcí, které mi výrazně pomohly, když jsem se na Barrington hlásila. Ale zase je fakt, že tehdy bylo všechno jednodušší. Domácí úkoly byly hračka, dokonce i ty na předměty pro pokročilé.

To teď už neplatilo. Jakmile jsem před pár měsíci začala chodit na letní kurzy a uvědomila si, že se můj školní život dost proměnil, myšlenky na cokoli jiného než na učení jsem musela neúprosně odsunout na vedlejší kolej.

Ale, vlastně, víte co? Ayishe jsem to přála. Váhala, jestli má na Barrington vůbec přestoupit, když jí její máma původní (úspěšný!) pokus o přihlášení zatrhla s tím, že to nepřipadá v úvahu, protože jí musí pomáhat s hlídáním svých mladších sester, dvojčat Billie a Lindy. Nicméně potom, co se dvojčata dostala na jinou, umělecky zaměřenou soukromou školu poblíž Barringtonu, si Ayisha konečně mohla jít za svými sny.

A dala se do toho teda pořádně!

Sice to bylo na poslední chvíli, ale u Lewisových doma se do toho během těch pár dní po Vánocích pěkně obuli a snažili se Ayishu na Barrington dostat. A povedlo se jim to!

Zcela sobecky jsem byla ráda, že tady svoji novou kamarádku budu mít. Už teď jsem se necítala ani zdaleka tak osamělá jako minulé pololetí.

„Tys to teda fakt vzala od podlahy,“ poznamenala jsem.

„Dost jsem si mákla, abych tady byla, tak se nediv.“ Jemně mě dloubla do ramene. „Stejně jako ty.“

Přikývla jsem, ale představa, že bych se stala členkou jakéhokoli místního spolku, mě znervózňovala, a bylo mi jasné, že bych tím

akorát odstartovala další vlnu pochybností o sobě samotné – v tom jsem byla přebornice. V tu chvíli jsme s Ayishou došly do místa, kde se naše cesty rozdělovaly, ona se chodbou vydala na jednu stranu a já na druhou, ale než jsme se rozloučily, ještě jsme se domluvily, že po společné šesté hodině světové literatury s panem učitelem Poissonem (vyslovovalo se to francouzsky) zajdeme na kafe.

Cestou do třídy paní doktorky Oswaldové jsem ještě na chodbě mrkla na mobil, jestli mi od Arthura nepřišla nějaká zpráva.

Kdepak.

Možná měl nějaký problém s letem.

Nebo mělo auto, které ho vyzvedlo na letišti, poruchu, nebo byl strašný provoz – stát se může cokoli, zvláště na tak dlouhé cestě. Počasí problém nepředstavovalo, pokud teda východní část státu nezaskočila nečekaná bouře. Ráno jsem se na předpověď počasí nepodívala. Moje chyba. Na druhou stranu, kdyby ho něco zdrželo, mohl mi prostě napsat.

Pokud mu teda mobil zase nespádl do záchodu. Dělo se mu to často? To jsem nevěděla. Nevěděla jsem toho o něm ještě spoustu.

Ale těšila jsem se, až se mi naskytne příležitost to zjistit.

Pořád mě překvapovalo, jak moc ho mám ráda. Že když na něj pomyslím, což jsem dělala často, rozveselím se takovým elektrizujícím způsobem, úplně jiným, než jaký jsem zažila, když jsem chodila se svým prvním klukem Brodym Tuckem. Jak jsem si teď už uvědomovala, tehdy to bylo spíš o mém egu a hrdosti. *Hele, koukejte! Chodím s tím nejhezčím klukem z naší školy! Já, ta geniální šprtka.*

S Arthurem to bylo jinak.

Taky byl pohledný, ale ne tak, že by se za ním každý otáčel. Začal mě přitahovat postupně, dokonce tak nenápadně, že jsem si to sama neuvědomila, dokud jsem náhle neprozřela uprostřed obchodu se sobími suvenýry a nezůstala jsem tam celá tumpachová nevěřícně stát.

Ovšem jakmile jsem se s tím pocitem sžila, zjistila jsem, že se jenom prohlubuje. Ještě jsem úplně nevěděla, jak to pojmenovat. Ale bylo mi jasné, že jde o něco víc než o pouhé zabouchnutí.

Takže když jsem od něj tak dlouho neměla žádné zprávy, celkem jsem znervózněla. Nejsem na to úplně pyšná, ale bylo to tak.

Blížila jsem se ke dveřím třídy paní doktorky Oswaldové, ještě jednou jsem mobil vytáhla a po očku rychle mrkla na obrazovku, jestli mi náhodou nějaká zpráva nebo hlasovka neunikla, přestože jsem pořád natahovala uši, abych případné cinknutí nebo zavibrování telefonu ihned zaznamenala.

Nada.

Povzdechla jsem si, a když jsem do učebny vcházela, mobil jsem si zastrkávala zpátky do boční kapsy školního batohu.

A v tu chvíli jsem ho uviděla.

Arthura Chakrabartiho Watercresse.

Osobně.

Jak tam stojí uprostřed místnosti mezi řadami lavic, na sobě má kompletní školní uniformu – vidět ho zase takhle oblečeného bylo zvláštní –, tmavé vlasy si od našeho posledního videohovoru nechal úhledně zastříhnout, ale jinak vypadá přesně tak, jak jsem si ho pamatovala.

A povídá si s Bronwyn Campellovou.

III. kapitola

Nejspíš vás nepřekvapí, že jsem ve svém ještě poměrně krátkém životě zažila už dost trapných situací – pokud byste chtěli nějaké příklady, stačí se podívat na moje zážitky z minulých Vánoc –, a dalo by se tak předpokládat, že jsem se v nich už naučila chodit.

Ale byl by tenhle předpoklad správný? Vůbec. Stále jsem to svým chováním jenom zhoršovala.

Na místě jsem se zastavila a zůstala jsem na něj zírat. Vyloženě *s otevřenou pusou*. Jak kreslená postavička.

„Co...“

Svoji otázku jsem nestihla dokončit, protože do mě někdo zezadu vrazil tak silně, že jsem vletěla do místnosti, batoh mi sklouzl z ramene a jeho obsah se rozsypal po podlaze. (Poznámka na okraj: příště si musím dávat větší pozor a zip zapínat úplně.)

„Héj!“ vykřikl ten někdo za mnou ostře, a ačkoli jsem si uvědomovala, že mě spolužák obešel a pokračoval dál do třídy, oči jsem nespouštěla z Arthura a Bronwyn.

Tady se musím na chvíli pozastavit, protože je mi jasné, co si asi říkáte: „*Jsou to spolužáci. Spolužáci si spolu povídají. Uklidni se, Finley.*“ A to je naprosto logický úhel pohledu. Jenže já jsem

v Arthurových krásných tmavých očích zahlédla záblesk něčeho, z čeho mě píchlo u srdce – vypadal *provinile*.

Těžko říct proč. Ale ten výraz, co mu přeletěl po tváři, a to, jak celý ztuhl, když mě uviděl, mluvily samy za sebe.

Nebylo to zrovna dobré znamení. Nikdo nechce, aby člověk, na kterého se strašně moc těší, celý ztuhl, jakmile se konečně zase setkáte.

Pak ke mně Arthur přišel, aby mi pomohl učebnice z podlahy posbírat. Jednu z nich mi podal a váhavě se na mě usmál.

„Ahoj, Finley.“

Učebnici jsem si od něj vzala a strčila ji zpátky do batohu. „Už jsi tady.“

„Ano, jsem,“ přikývl a podal mi další knížku, i tu jsem si převzala, aniž jsem se na ni podívala. Začal se trochu červenat, nebo se mi to jenom zdálo? „Rád tě vidím.“

To mě trochu uklidnilo. Ale pořád jsem měla pár otázek.

„Proč jsi mi...“ začala jsem, ale když jsem si uvědomila, že vedle nás stojí – postává? – Bronwyn, zarazila jsem se.

„Jsi *oukej*?“ zeptala se mě a usmívala se tak, že to skoro působilo upřímně.

„Mhm, jo.“ Zmátlo mě to. To jako mluví *se mnou*?

„To je dobře.“ Bronwyn se otočila na kluka, který do mě vrazil. „Gainesi, měl by ses Finley *omluvit*.“

Gaines Alder – ten kluk, co na halloweenskou party přišel za astronauta – si odhodil batoh na prázdnou židli. Byl vytáhlý, měl zelené oči a husté světle hnědé vlasy nosil po stranách hlavy nakrátko zastřižené. Teď se zatvářil defenzivně.

„Zastavila se ve dveřích,“ rozhodil rukama a já jsem musela připustit, že má v tohle ohledu pravdu. Ale Bronwyn očividně nesusouhlasila.

„Gainesi,“ oslovila ho jako matka svého zlobivého syna.

Gaines protočil oči, ale pak se zaměřil na mě. „Promiň,“ omluvil se mi docela přesvědčivě a pak si sedl.

Bronwyn to zjevně stačilo, a tak se zase s úsměvem obrátila na mě. To bylo daleko víc znepokojující, než když mě celé minulé pololetí ignorovala.

„Zrovna jsem se Arthura ptala, jak se měl o vánočních prázdninách,“ řekla, „ve tvém *rodném městečku*.“

Ani jsem se nesnažila zakrýt, jak mě to překvapilo, a s vytřeštěným očima jsem se podívala na Arthura. „Tys jí o tom řekl?“

„Ne.“ Na znamení nesouhlasu ještě zavrtěl hlavou, věděla jsem, že to bylo určené mně.

„Můj a jeho otec jsou *přátelé*,“ vysvětlila Bronwyn.

Vykulila jsem oči ještě o něco víc. „Vážně?“ otočila jsem se znova na Arthura, který už celý zrudl.

„Je to poměrně nový vývoj,“ dodal a zašoupal nohama, ale pevně se mi zadíval do očí.

Bronwyn mávla rukou. „Přátelé se, protože oba podnikají, víš, jak to chodí.“ O tom, jak to chodí, jsem netušila vůbec nic. „O Vánocích se potkali a dali se do řeči. Tak jsem se dozvěděla, že byl Arthur přes vánoční prázdniny v Christmas.“ Zasmála se, zjevně ji to pobavilo.

„Jenom to, že jsem tam přijel,“ ujistil mě rychle.

„Už to stačí!“ prohlásila se smíchem, natáhla ruku a kousek od ramene ho za námořnicky modrý svetr zatahala. „Bylo to tam *super*?“

Nervózně jsem polkla, přišel okamžik pravdy. Nijak jsme se nedomluvili, co řekne, kdyby někdo chtěl vědět, co o prázdninách dělal, i když jsem se ho při několika našich hovorech měla chuť zeptat, jak na tuhle otázku plánuje odpovědět. A teď tady Bronwyn šla přímo k věci, což mě zastihlo nepřipravenou.

Arthur se mi podíval do očí, výraz v obličejí mu zjihl a mně se srdce rozbušilo o něco rychleji.

„Ano, opravdu super,“ řekl vřele.

Nespustili jsme ze sebe oči trochu déle, než bylo nutné, a Bronwyn si toho samozřejmě všimla. Viděla jsem její reakci – drobně pohodila hlavou – a částečně se mi zachtělo Arthura vzít za ruku, otočit se na ni a říct jí: „Je to tak. Začali jsme spolu chodit.“

Jenže jsem si pořád nebyla jistá, že to tak opravdu je, a v její přítomnosti jsem se o definici našeho vztahu vážně bavit nehodlala.

Takže jsem místo toho dodala: „Dost jsme se bavili.“ Nechtěla jsem říct nic konkrétního.

„To je mi *jasný*,“ usmála se.

Přimhouřila jsem oči a snažila jsem se přijít na to, jestli to poslední slovo tentokrát zdůraznila schválně, protože tím chtěla něco naznačit, nebo jestli bylo jenom další obětí jejího podivného způsobu vyjadřování, kdy důraz kladla na naprosto náhodná slova.

Odpověď jsem nedostala.

V tu chvíli totiž do učebny vešla paní doktorka Oswaldová.

„*Bonjour*. Dobré odpoledne, dobré odpoledne,“ pozdravila nás cestou ke katedře svým typickým znuřeným tónem, její přízvuk prozrazoval, že pochází z frankofonní části Kanady, a odložila si aktovku.

Studenti, kteří si ještě nikam nesedli, si zabrali volné lavice a já jsem se chystala udělat to samé. Ještě jsem ale nestihla udělat ani krok, když mě Bronwyn pevně chytila za zápěstí.

„Pojď si sednout ke mně,“ řekla.

Nemyslela to jako pouhý návrh a natolik mě tím zaskočila, že jsem se ani nezmohla na odpor a poslušně jsem ji následovala do první řady. Samozřejmě seděla hned v první lavici, já jsem se posadila za ni do druhé řady.

Ohlédla jsem se na Arthura, který si sedal vedle Gainese do lavice přes uličku ode mě, kde už měl odložený batoh. Díval se na mě a v jeho očích jsem znova zahlédla něco zneklidňujícího, z čeho se mi nervózně sevřel žaludek. Rychle se to pokusil zakrýt úsměvem, ale nepodařilo se mu ho vykouzlit přesvědčivě. Ďolíček ve tváři se mu neudělal.

„*Taisez-vous*. Ticho.“ Paní doktorka Oswaldová pozvedla ruce, jako kdyby dirigovala orchestr, a třída se ztišila.

Ačkoli mě ještě nikdy neučila, ve školním kampusu jsem ji zahlédla už mockrát.

Na podpatcích měřila skoro metr devadesát, takže jste si jí těžko mohli nevšimnout, a medově blond vlasy navíc ještě nosila vysoko vyčesané a natupírované do mohutného staromódního drdolu. Bylo jí něco přes čtyřicet, ale oblékala se, jako by vypadla ze školní fotky v sedmdesátkách, nikdy se neusmívala, nevtipkovala a zdálo se, že ji zajímají jenom věci přímo související s astronomií nebo fyzikou.

Na studenty nikdy nekřičela, aby si zjedнала pořádek. Nebylo to potřeba. Byla jsem si celkem jistá, že se jí všichni bojí.

S Arthurem jsme oba svou pozornost zaměřili před sebe, na katedru. A na Bronwyn sedící přímo přede mnou, díky čemuž jsem měla skvělý výhled na její záda, na než jí spadaly dlouhé kaštanové vlasy.

Co to mělo znamenat? Proč se chovala, jako kdybychom byly kamarádky?

Neměla jsem čas se (příliš dlouho) zabývat změnami ve svém společenském postavení, ať už byly jakékoli, protože paní doktorka Oswaldová zahájila přednášku a dalších padesát minut jsem musela dávat pozor.

Na první hodině po vánočních prázdninách s námi prošla syllabus – předmět se bude věnovat látce od velkého třesku přes naše rozšiřující se znalosti o galaxiích až po naše místo v Mléčné dráze, budeme v něm diskutovat o mnoha věcech a každý pátek si z látky probrané v daném týdnu napíšeme krátký test, budeme muset odevzdat dvě seminárky, které budou tvořit třetinu konečné známky, a minimálně jednou během semestru zavítáme do školního planetária.

Ta poslední informace mě potěšila nejvíc.

Na hvězdy koukám strašně ráda.

Arthur toho minulý týden, kdy tu nebyl, zameškal dost. Byl kvůli tomu teď v nevýhodě. I když – jeho máma vyučuje astrofyziku na Oxfordu, takže v tomhle předmětu asi úplně nevýhodnou startovní pozici nemá.

Měla jsem nicméně v plánu mu nabídnout, že mu pomůžu všechno doplnit a dohnat, díky čemuž bychom spolu samozřejmě museli strávit dost času. Ale v těch pár krátkých rozhovorech, které jsme spolu vedli od chvíle, kdy jsem se vrátila do školy, jsem se k tomu ještě nedostala. Zvonek ohlásil konec hodiny.

Když jsme se chystali k odchodu, mávla jsem na něj, chtěla jsem se ho zeptat, kdy si můžeme popovídat a zase se naladit na společnou vlnu. Promluvit si o téhle hodině nebo o čemkoli jiném.

Zabránilo tomu dvě věci. Jednak Arthura paní doktorka Oswaldová požádala, aby tam po hodině pár minut zůstal, a mohla mu tak zrekapitulovat, o co přišel. A jednak se do mě – k mému znepokojení – zcela nenuceně zavěsila Bronwyn a rychle nás táhla k východu.

Než jsem ze třídy vyšla ven, ohlédla jsem se ještě na Arthura, který se blížil k doktorce Oswaldové, doufala jsem, že se na mě taky dívá.

Nedíval. Upravoval si popruh na batohu, co mu visel na pravém rameni, a veškerou pozornost věnoval naší učitelce, k níž stál čelem.

Takže jsem s Bronwyn zůstala sama.

K mému překvapení mě ze svých spárů nepropustila ani na chodbě.

Mám já to ale štěstí.

I další hodinu jsme měly spolu, takže se mě mohla pevně držet celou cestu do patnáct metrů vzdálené třídy, v níž pan Mehdi vyučoval moderní dějiny.

A taky to udělala. Otázka proč se přímo nabízela. Teoreticky asi bylo možné, že během vánočních prázdnin zažila něco, co ji naprosto změnilo, pomohlo jí na věci nahlížet jinak a motivovalo ji se snažit být lepším člověkem. Možná v tom dokonce i hráli roli sobi.

Ale pochybovala jsem o tom.

„Řekni mi o vás s Arthurem *úplně všechno*,“ vyzvala mě, čímž se trošku vyjasnilo, kam tím vším míří, ale pořád to nic neprozrazovalo o tom, proč ji to zajímá.

„Jako třeba co?“ snažila jsem se zeptat co nejvíc vyhýbavě. Připadalo mi, že je to nějaká past, a tak musím našlapovat opatrně.

Že to přeháním? Jasně. Ale stejně mi to přišlo prozíravé.

„Jako třeba jestli jste spolu s Arthurem trávili *čas*, když byl v Christmas?“ Zvesela se usmívala, ale v očích se jí silně zableskla úplně jiná emoce.

„No, jako, bydlel u babičky v penzionu, takže...“ pokrčila jsem rameny a očima jsem visela na dveřích třídy, kam jsme měly namířeno. Pořád se nacházely politováníhodně daleko.

„U té babičky, co chodí s jeho tetou, že jo?“ pokračovala.

Jednou jsem mrkla a snažila jsem se nějak vstřebat informaci, že o tom ví.

Babička Jo donedávna svou sexuální orientaci skrývala před skoro celým světem, včetně svojí vlastní rodiny, ale teď se tahle novina nějakým způsobem dostala přes půlku Ameriky a vklouzla do rozhovoru, který vedla studentka soukromé střední školy, již v životě neviděla? Připadala by si děsně trapně.

Rozhodla jsem se, že až si s ní budu volat, tohle jí zamlčím.

A tak jsem Bronwyn řekla: „Jo,“ a spočítala si, že ke vchodu do učebny nám ještě zbývá tak třicet kroků.

Z obou stran nás obcházeli další studenti, ale všimla jsem si, že Bronwyn většinou nechávají víc osobního prostoru než mně.

Došlo mi, že jsem se mohla zeptat, jak to v...

„Nezeptáš se mě, jak to vím?“ rýpla si.

Oukej, dobře. Na tohle jsem se zeptat *měla*. Tak jsem to teď udělala. „Tvůj táta se to dozvěděl od Arthurova táty?“ Přišlo mi to jako nejlogičtější cesta, jakou se tahle informace mohla rozšířit.

„Ano! V posledních měsících se *strašně* skamarádili. Není to vtipný?“

K popukání.

„Jak se potkali?“ zeptala jsem se, přestože jsem si všimla, že po nás pár studentů nižších ročníků divně pokukuje. Evidentně jsem nebyla jediná, kdo náš nový vztah považoval za dost podivný.

„*Tady*, samozřejmě. V Barringtonu. Když k nám Lionel – teda Arthurův otec, ale to určitě víš,“ nevěděla jsem to, protože na to

mezi námi nepřišla řeč, „se svou ženou Bishakhou na konci minulého letního semestru přišli. Táta se prý teď o Vánocích s Lionelem potkal v Londýně a domlouvají se, že by spolu *obchodovali*.“

Zamračila jsem se a z představy, že by mezi sebou Arthur a Bronwyn měli jakékoli, byť sebemenší mimoškolní propojení, se mi srdce neočekávaně rozbušilo rychleji.

„Myslela jsem si, že vaši tady ve městě vlastní restauraci.“

Nad tím mávla rukou. „Koupili si ji spolu, ale ve skutečnosti je pro mámu, aby měla co řídit. Jako koníček. Ale jak určitě víš, táta dělá do nemovitostí. S Lionelem toho mají hodně společného.“

Křestní jméno Arthurova otce zmiňovala v konverzaci stejně často jako jméno svého kluka. A když už jsme u toho, nemohla jsem si nevšimnout, že Prescottovo jméno už nějakou chvíli nezaznělo.

„Jo a mimochodem, já jsem to zapoměla, co dělá tvůj táta?“ zeptala se.

„Je pojišťovací agent.“

Stiskla mi paži a usmála se. „To je dost *užitečný*. Třeba si ho táta nebo Lionel najmou, až spolu tu obchodní dohodu uzavřou.“

To by se nikdy nestalo, ale přesně to tím chtěla říct. Aby mě setřela.

Vzdálila jsem se od ní a přinutila ji tím sevření uvolnit, protože chtěla vypadat, že si mě drží na místě, ne že na mně visí.

„Možná,“ odpověděla jsem lakonicky a posledních pár kroků do třídy pana Mehdiho jsem došla sama.